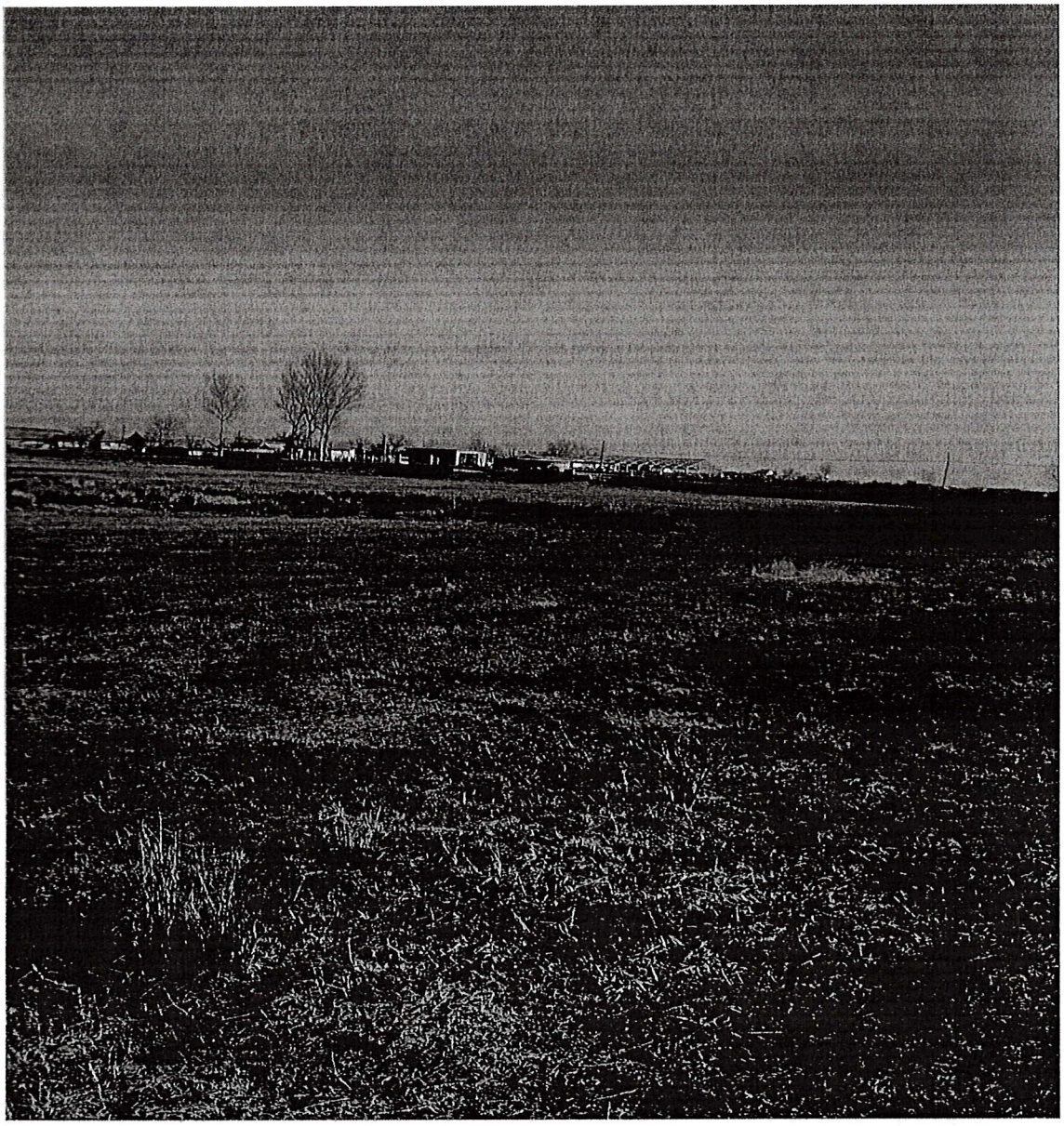

CAPITOLUL V

CADRU DE AMENAJARE

5.1 PROCEDEE DE CULEGERE A DATELOR DIN TEREN

Culegerea datelor este etapa în care se culeg diferite informaţii cu privire la realizarea amenajărilor pastorale. Această fază este hotărâtoare, deoarece de modul cum este asigurată autenticitatea datelor, calitatea informaţiilor, depind rezultatele obtinute în celelalte faze ale amenajamentului. Pentru culegerea informaţiilor echipa de proiect a folosit trei procedee: direct, indirect şi mixt.

1. Procedeul direct

Înainte de deplasarea efectivă pe teren, echipa de proiect s-a întâlnit cu reprezentanţii UAT-ului în vederea obţinerii de materiale precum: hărţi, planuri topografice, monografii etc. Alături de o persoană cunoscătoare a suprafeţelor cuprinse în cadrul amenajamentului pastoral, s-a pornit pe teren în vederea preluării de probe (pedologice, agrochimice, geologice etc). Probele recoltate au fost depozitate în recipiente speciale şi trimise la laboratoare specializate pentru analize.

2. Procedeul indirect

Având în vedere faptul că analizele de laborator durează aproximativ 2-3 săptămâni, întreaga echipa de proiect şi-a concetrat atenţia în preluarea de date din evidenţele mai multor instituţii precum: APIA, Direcţia Silvică, Administraţia Naţională de Meteorologie etc.

3. Procedeul mixt

Pe baza celor doua procedee menţionate anterior şi cu experienţa specialiştilor din cadrul echipei de proiect s-a reuşit finalizarea acestei lucrări care are ca obiectiv central: „Amenajamentul pastoral al comunei Terebeşti, jud Satu Mare".

5.2 OBIECTIVE SOCIAL-ECONOMICE ŞI ECOLOGICE

Obiectivele fundamentale desemnează acele obiective ce au in vedere orizonturi indelungate si care se referă la ansamblul activitatilor prevăzute în cadrul amenajamentului pastoral.

Printre obiectivele social-economice şi ecologice amintim:

- Reducerea stratului de muşchi care în prezent afectează semnificativ solul, constituind o barierã fizicã pentru creşterea şi dezvoltarea plantulelor, pentru disiparea vaporilor de apã din sol, împiedicând contactul direct dintre seminţe şi sol
- Reducerea abandonului pajiştilor - care are acelaşi efect ca subpăşunatul cu deosebirea că în cazul abandonului acesta se manifestă mult mai rapid
- Asigurarea şi sporirea capacităţii de păşunat a pajiştilor cuprinse în amenajament
- Creşterea efectivului de animale în cazul pajiştilor subpăşunate şi reducerea lor în cazul celor suprapăşunate
- Controlul speciilor de plante invazive şi nedorite
- Creşterea valorii furajere
- Menţinerea speciilor cu valoare nutritive ridicată

Activitati economice principale:

Potenţialul economic este deosebit de mare, comuna fiind situată aproape de Satu-Mare. Susţinerea întreprinderilor din comună nu este soluţionată. Nu există o organizaţie care furnizează sistematic informaţii, consiliere, sau care oferă sprijin în cadrul managementului de dezvoltare şi în încercarea de accesare a fondurilor.Unul dintre cele mai mari obstacole ale reînnoirii agriculturii în comună este lipsa serviciilor de consiliere, calificare, management de proiect şi servicii financiare fundamentale, favorabile

dezvoltării întreprinderilor. Acest fapt îngreunează modernizarea tehnologică a micilor întreprinderi, formarea integrării necesare pentru realizarea industriei de prelucrare, încetineşte ritmul creşterii lor.

Majoritatea populaţiei, în oarecare măsură, lucrează şi azi în această ramură - ca activitate principală sau în scopul asigurării unui venit suplimentar. Majoritatea suprafeţelor de teren sunt proprietate privată în formă de gospodării.

Comuna "s-a specializat" în primul rând pe creşterea animalelor şi pe cultivarea legumelor şi cerealelor. Creşterea bovinelor este caracteristică mai ales în gospodăriile proprii care au animale mai puţine.

Eficacitatea economiei este influenţată fundamental de următoarele elemente:

- structură fragmentată a proprietăţilor, proprietăţi de dimensiuni mici,
- decapitalizare, lipsa subvenţiilor agricole,
- populaţie rurală pe cale de îmbătrânire
- lipsa pregătirii profesionale,
- lipsa specializării agricole de stat, lipsa serviciilor financiare, de dezvoltare a întreprinderilor în sprijinul întreprinzătorilor,
- lipsa abilităţii de colaborare, a cooperativelor de valorificare.

Aproximativ 80% din populaţia rurală are tangenţă cu agricultura, majoritatea oamenilor deţin terenuri pe care le lucrează după programul de muncă. Sunt puţine societăţi care au ca principal domeniu de activitate agricultura, dar sunt asociaţii familiale care, paralel cu creşterea animalelor practică agricultura, dar nu la un nivel comercial, ci mai ales pentru nevoile personale.

- Activitatea dominantă a comunei este cultivarea cerealelor şi a legumelor.
- Populaţia activă de pe raza comunei are un nivel de pregătire scăzut. Sunt probleme serioase în cadrul formării profesionale a adulţilor, instituţiile accesibile de formare sunt puţine, interesul este neînsemnat pentru formarea profesională, nu este armonie între indicatorul de ocupare a forţei de muncă şi între numărul, calitatea programelor de formare profesională a adulţilor.,

- Industria este în curs de dezvoltare şi se aşteaptă investitori mai ales că în planul de amenajare a teritoriului s-a inclus şi o zonă industrială.Industria construcţiilor este dezvoltată, dar se preconizează o dezvoltare accentuată în viitor.

5.3 STABILIREA CATEGORIILOR DE FOLOSINŢĂ A PAJIŞTILOR

Aceste pajişti se vor folosi ca şi păşune. Pajiştile reprezintă unul din biomurile fundamentale ale biosferei. Ele intervin în procesul de schimbare climatică constituind obiectul a numeroase studii.

5.4 FUNDAMENTAREA AMENAJAMENTULUI PASTORAL

Diverse tipuri de pajişti au o capacitate importantă de stocare a carbonului de atmosferă. Terenurile ocupate cu pajişti au un rol major în reţinerea apei din precipitaţii, fiind adevărate rezervoare de apă, apă care alături de cea reţinută de sistemele silvice apoi redată treptat formând izvoarele.

În cadrul marelui circuit al azotului, pajiştile naturale folosite prin cosit sau păşunat, cu o încărcătură normală la hectar, reduc foarte mult levigarea azotului şi contribuie la păstrarea unei ape freatice de bună calitate, la standardele admise în ceea ce priveşte conţinutul în nitraţi.

O bună practică agricolă, cu raţiuni economice şi de mediu o reprezintă dezvoltarea păşunatului în timpul verii, la stâni şi văcării, şi de asigurare a iernatului în cadrul fermelor proprii, având ca hrană de bază fânurile naturale, multiflorale.

Ovinele ca şi bovinele, asigură producerea, împrăştierea uniformă a dejecţiilor şi eliminarea transportului la distanţă. Bălegarul provenit de la aceste specii asigură fermentarea anaerobă, putrezirea şi trecerea în termen scurt spre mediu alcalin, atenuându – se astfel aciditatea naturală a solului, simultan cu aportul, în doze echilibrate, de substanţe organice. În acest mod se intervine şi în procesul de concurenţă interspecifică dintre plante prin realizarea condiţiilor de creştere naturală a plantelor valoroase, furajere, multiflorale. În scopul protejării acestor ecositeme naturale şi a biodiversităţii lor deosebite sunt necesare următoarele măsuri:

- a nu se efectua fertilizări sau alte lucrări de întreţinere în pajişti şi fâneţe naturale, în perioada înfloriri plantelor;
- a nu se efectua lucrări când solul este prea umed pentru a nu determina apariţia proceselor degradării solului prin compactare excesivă, cu numeroase consecinţe negative şi asupra organismelor care trăiesc în sol;
- a se salva şi proteja arborii mari solitari şi arbuştii existenţi, deoarece asigură hrană şi adăpost vieţuitoarelor sălbatice;
- a se proteja păşunile naturale; se vor cosi doar dacă este necesar şi în nici un caz nu se vor ara; păşunile degradate se vor însamânţa în solul nearat utilizând semănători dotate cu brăzdare adecvate;
- a se lăsa, prin rotaţie, suprafeţe necosite pe pajişti şî fâneţe; este indicat ca la 3-4 ani o parcelă să fie lăsată necosită, pentru reînsămânţare naturală completă;
- cosirea manual se realizează unde terenul are starea de umiditate ridicată şi mai ales în luncile inundabile, unde este practic imposibilă utilizarea maşinilor agricole;
- eliminarea păşunatului pe păşunile îmbătrânite, degradate, pe cele proaspăt însămânţate în scopul regenerării; păşunatul nu se practică în păduri, pe coastele dealurilor acoperite cu arbuşti sau altă vegetaţie specifică, în zonele protejate din jurul lacurilor şi râurilor, chiar dacă acest lucru nu este economic;

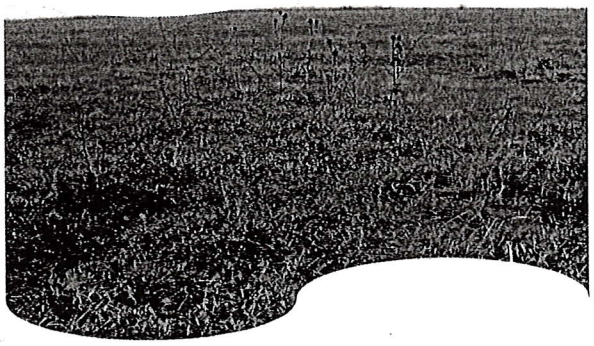
- păşunatul se va practica cu număr redus de animale, in special de oi, pe coastele dealurilor, pe pantele malurilor lacurilor si râurilor, in zonele nisipoase sau cu soluri calcaroase;
- suprapăşunatul este interzis; este necesar să se asigure un raport optim între numărul de animale, suprafaţa şi calitatea păşunii;
- este necesar ca vara, la stâne, locul pentru muls şi înnoptare a animalelor să fie schimbat la 3-4 zile, pentru a evita supraîngrăşarea terenului şi pentru a se asigura îngrăşarea uniformă (târlire);
- supraînsămânţarea se realizează cu seminţe din specii de leguminoase sau graminee valoroase, cu recomandare specială pentru trifoiul alb, încorporate în masa de fertilizant natural;
- îngrăşarea păşunilor şi fâneţelor se va face numai cu îngrăşăminte organice naturale şi se va face în fiecare an;
- pentru fertilizare se va evita folosirea bălegarului care conţine rumeguş utilizat ca aşternut pentru animale datorită acidităţii pe care acesta o determină;
- în cazul cositului mecanizat, să se evite rănirea animalelor şi păsărilor, care adesea, se ascund în zonele necosite, prin începerea cositului de la mijiocul câmpului spre margini şi prin dotarea utilajelor cu dispozitive de alarmă.

Având în vedere deficitul de vegetaţie forestieră, în special în zona de câmpie şi de deal din arealele de pajişti, dar şi terenuri arabile, se vor avea aplica următoarele măsuri:

- reintroducerea arborilor şi arbuştilor forestieri prin elaborarea amenajamentelor silvo-pastorale, pentru îmbunătăţirea condiţiilor de mediu, păşunat şi odihnă a animalelor;
- reglementarea încărcării cu animale în funcţie de productivitatea păşunilor, pentru a evita transferul păşunatului în pădure;
- îmbinarea intereselor agro-silviculturale prin crearea de culturi silvice ca rezervă nutritivă pentru animale (frunzare) în situaţii extreme de criză (secetă catastrofale);

- folosirea alternativă a pajiştilor: 1-2 ani păşune si 1-2 ani fineaţă, iar în perioada utilizării ca fâneaţă se va realiza şi plantarea speciilor forestiere;
- interzicerea păşunatului pe ploaie.

Principalele acţiuni pentru eliminarea sau limitarea efectelor factorilor restrictivi şi pentru creşterea cantitativă şi calitativă a producţiei de furaje constau în:

- prevenirea eroziunii şi alunecărilor de teren;
- eliminarea excesului de umiditate;
- corectarea aciditătii şi alcalinitătii solurilor;
- curăţirea de vegetaţie ierboasă şi lemnoasă nevaloroasă;
- generalizarea sistemului de fertilizare prin târlire şi cu gunoi de grajd;
- supraînsămânţarea sau reînsămânţarea pajiştilor cu covor ierbos degradat cu amestecuri de graminee şi leguminoase de pajişti specifice condiţiilor ecopedologice pretabile la folosirea prin păşunat sau cosit.

Concomitent cu aceste acţiuni se va face de asemenea:

- inventarierea suprafeţelor ocupate cu vegetaţie lemnoasă valoroasă, din afara fondului forestier, utilizată ca umbrare şi habitat sezonier pentru animalele domestice şi sălbatice;
- conservarea de lungă durată a vegetaţiei lemnoase (grupuri, pâlcuri, arbori izolaţi, etc) pentru menţinerea peisajului şi a utilităţilor economice pentru care au fost create;
- elaborarea şi punerea în practică a unor programe de reamenajare agro - silvo - pastorală prin care prioritatea să o deţină lucrările de creştere a productivităţii pajiştilor şi a celor de completare a vegetaţiei lemnoase în zonele în care au fost parţial sau total distruse;
- împădurirea terenurilor lipsite de vegetaţie expuse eroziunii şi alunecărilor de teren;

- înierbarea terenurilor lipsite de vegetaţie (părăsite, pante erodate, halde industriale, miniere si menajere) pentru întregirea şi armonizarea peisajelor care au fost degradate antropic;
- amenajarea cursurilor de apă şi valorificarea eficientă a acestora;
- înfiinţarea de perdele de protecţie în zonele mai aride, aliniamente forestiere de-a lungul drumurilor de acces si cursurilor de apă;
- conservarea biodiversităţii faunistice şi floristice printr-o gospodărire corespunzătoare a resurselor naturale existente;

Sistemul gardurilor electrice este folosit de mulţi ani cu succes în toată Uniunea Europeană în domeniul creşterii animalelor. Crescători de animele din U.E. se folosesc cu toată încrederea de aceste tipuri de garduri pentru că le aduc multe avantaje.

Avantajele gardurilor electrice:

- economie de material: stâlpi mai puţini şi mai subţiri;
- sârmă sau bandă cu inserţie de liţă simplă în loc de sârmă ghimpată;
- pielea animalelor nu se poate rănii;
- montarea şi demontarea rapidă a gardului;
- uşor de transportat;
- posibilitatea de parcelare rapidă a pajiştei;
- protecţie împotriva animalelor sălbatice (lupi, ursi, mistreti, capre etc.);
- mai puţini oameni de pază, la oi mai puţini câini;

Sistemul de gard electric este format din:

1. Sursa de curent
2. Aparatul generator de impulsuri
3. Pământarea din oţel zincat
4. Reţeaua de fir conductor de curent
5. Stâlpi din lemn, metal sau plastic

6. Izolatori de fir
7. Mânerul izolant al porţii

Modul de funcţionare al gardului electric. Aparatul produce în mod regulat impulsuri electrice care sunt transmise prin gard. Când animalul se atinge de gard (stând pe pământul în care este înfiptă pământarea sistemului) primeşte un impuls electric care îl sperie, făcându-l să se îndepărteze şi să nu se mai apropie de gard. Aceste impulsuri electrice nu sunt periculoase pentru om sau animal, deoarece ele sunt foarte scurte (câteva milisecunde).

După o perioadă de acomodare de câteva zile, animalele se obişnuiesc cu gardul şi nu se mai ating de el. Gardurile electrice au o rezistenţă îndelungată, sunt usor de montat şi sunt mai ieftine decât cele obişnuite. Impulsurile electrice trec prin conductorii din sârmă sau plastic cu inserţie de liţă. Ei trebuie izolaţi faţă de pământ cu ajutorul izolatorilor sau a ţăruşilor de plastic şi a mânerelor pentru poartă. Nu este nevoie ca gardul să fie un circuit inchis. El poate să se termine oriunde. Dacă iarba păşunii este mare şi firele ei se ating de gard, atunci se produc pierderi de curenţi, iar tensiunea gardului scade. Pentru a rămâne şi în acest caz suficientă tensiune în gard el trebuie pe cât posibil ridicat deasupra ierbii sau este nevoie de un aparat cu energie mare de impuls.

El dă impulsuri regulate, a căror intensitate depinde de puterea aparatului. Cu cat mai mare este energia de impuls (exprimată în Joule), cu atât este mai puternic impulsul transmis, crescând lungimea posibilă a gardului.

În funcţie de felul animalului, este nevoie de aparate diferite. Oile, caprele şi animalele sălbatice sunt mai greu de păzit, ele având blana mai groasă. De aceea este nevoie de un aparat puternic. Tensiunea la gard să nu fie mai mică de 4000V. Aparatele cu o energie de impuls până la 2 Joule sunt pentru prima categorie de animale. Gardul să fie scurt şi iarba mică. Aparatele cu o energie de impuls între 2-5 Joule sunt pentru animale din categoria a II-a. Gardul poate să aibă o lungime medie şi iarba lungime normala. Aparatele cu o energie de impuls peste 5 Joule sunt pentru animale greu de păzit, cu un gard lung şi iarba înaltă. Acestea sunt aparate universale pentru orice condiţii.

Pentru a putea funcţiona în mod optim, sistemul de gard electric are nevoie de o pământare foarte bună, pentru ca prin ea se închide circuitul electric la atingerea animalului. Cu cât este mai puternic aparatul electric cu atât mai bună trebuie să fie pământarea. Dacă pământarea nu este făcută corect, atunci se pierde din curentul şi tensiunea gardului. Pământarea se face pe cât posibil într-un loc mai umed. Dacă pământul este uscat sau pietros şi se produc pierderi prin atingerea ierbii de gard, atunci trebuie folosiţi mai mulţi ţăruşi din oţel zincat pentru pământare. Distanţa dintre ei să fie de 2-3 m şi să fie legaţi în serie cu aparatul. Ţăruşii şi firul de legătură să nu fie ruginiţi pentru că rugina nu conduce curentul bine.

Dupa ce s-au făcut toate legăturile corect şi aparatul funcţionează, se poate controla modul de funcţionare în felul următor: Se atinge cu o mână firul pământării ce vine de la aparat şi cu cealaltă pământul, iar dacă se simte curent, atunci pământarea nu este bună. Prin baterea şi legarea a mai multor ţăruşi din fier pământarea se va îmbunătăţii.

Conductorii de curent pot fi din banda sau fir împletit din plastic cu inserţie de liţă sau sârmă din oţel. Lungimea gardului depinde de materialul conductorului şi de conductibilitatea acestuia. Rezistenţa materialului este foarte importantă pentru conducerea curentului. Cu cât este mai mică rezistenţa în Ohmi/m cu atât mai bine trece curentul prin gard. O mare importanţă au şi legăturile dintre fire. Acestea trebuie făcute corect legând fiecare liţă între ele. Prin facerea unui simplu nod se produc pierderi de curent. Firele pot fi legate între ele cu ajutorul unor cleme din tablă zincată.

La un gard fix se pot folosi stîlpi din lemn în care se înşurubează izolatori din plastic. Pentru garduri mobile sau care trebuie mutate frecvent, se folosesc ţăruşi din metal, fibră de sticlă sau plastic. Cel mai des se folosesc cei din plastic pentru că sunt uşori, izolaţi complet şi au mai multe orificii pentru conductori.

Poarta se poate face din conductorul gardului cu un mâner din plastic izolant cu arc interior. Ea este un element important al sistemului şi trebuie făcută cu grijă. Se folosesc 2

stâlpi mai solizi şi bine fixaţi în pământ. Pentru mai multă siguranţă se poate face o legătură îngropată în pământ între cele două porţiuni de gard cu un cablu de înaltă tensiune.

5.4.1 DURATA SEZONULUI DE PĂŞUNAT

Gestionarea ecosistemului păşunii este complexă şi se bazează în principal pe optimizarea producţiei la animale, menţinând în acelaşi timp resursele (păşunea). În acest scop, aportul de nutrienţi din ierburile păşunate trebuie maximizat, fiindcă păşunea rămâne în continuare cea mai ieftină sursă de hrană pentru animale.

Tehnica păşunatului se referă la data începerii şi încetării păşunatului, înălţimea de păşunat, frecvenţa de păşunat şi modul de efectuare a păşunatului în interiorul fiecărei parcele.

Data începerii păşunatului prezintă importanţă, deoarece influenţează vegetaţia pajiştilor, producţia, însuşirile solului şi sănătatea animalelor.

Dacă păşunatul se produce primăvara devreme când solul este încă umed acesta se tasează, înrăutăţindu-se regimul de aer al acestuia, iar specii valoroase vor dispărea cu timpul. De asemenea se formează denivelări ale terenului, muşuroaie, iar pe terenurile în pantă se declanşează procesele de eroziune a solului. Totodată se înregistrează şi o scădere a producţiei deoarece după păşunat, refacerea plantelor pentru ciclul urmator se face numai pe seama substanţelor de rezervă acumulate în plante, iar suprafaţa de asimilaţie a plantelor în acest sezon este foarte redus. Din cauza ca iarba tânără are un conţinut ridicat de apă şi scăzut de celuloză se rumegă greu, iar animalele se pot îmbolnăvi.

Păşunatul primăvara târziu când conţinutul de celuloză din plante creşte prea mult, iar conţinutul de proteine scade nu este recomandat, deoarece scade consumabilitatea şi valoarea nutritivă a ierbii. În situaţia în care s-a depăşit momentul optim de începere a păşunatului este indicat recoltarea pentru fân a suprafeţelor respective.

Pentru păşunile aflate în studiu se stabileşte că durata medie a sezonului de păşunat este de 140 zile, dar aşa cum se precizeaza şi in Hotărârea 78/2015 momentul începerii păşunatului raţional se face când :

- Înălţimea covorului ierbos este de 8-15 cm, pe pajiştile naturale şi 12-20 cm pe pajiştile semănate;
- Înălţimea apexului, respectiv conul de creştere al spicului la graminee este 6-10 cm;
- Producţia de masă verde, denumită MV, ajunge la 3-5 /t/ha pe pajiştile naturale şi 5-7.5 t/ha pe pajiştile semănate sau ehivalent în substanţă uscată 0.6-1 t/ha şi 1-1.5t/ha;
- Înflorirea păpădiei primăvara;
- După 23 aprilie;

Încetarea păşunatului se realizează cu 3-4 săptămâni înainte de apariţia îngheţurilor permanente, pentru a da posibilitate speciilor componente ale covorului ierbos să se regenereze şi să acumuleze în sol rezerve nutritive până la sosirea îngheţului permanent.

5.4.2 NUMĂRUL CICLURILOR DE PĂŞUNAT

Pentru a înţelege mai bine necesitatea şi modalitatea de calcul, pentru a stabili numărul şi mărimea tarlalelor în vederea practicării păşunatului raţional, trebuie să ţinem cont şi de relaţiile dintre sol, plante (iarba) şi animale, derulate pe parcursul unui ciclu de păşunat. Când spunem ciclu de păşunat, ne referim la numărul de zile în care animalele păşunează efectiv pe o suprafaţă de teren, precum şi la timpul scurs de la scoaterea animalelor de pe tarla şi până la reintroducerea lor la păşunat pe aceeaşi suprafaţă.

În cazul pajiştilor studiate, numarul ciclurilor de păşunat (rotatii) este de 2-3 cicluri, iar numărul de zile necesar refacerii masei verzi este de 25-40.

5.4.3 FÂNEŢE

Nu este cazul.

5.4.4 CAPACITATEA DE PĂŞUNAT

Producţia de iarbă se determină prin cosire şi cântărire pe 6-10 mp din suprafeţele de probă aflate în parcela de exploatare ce urmează să fie păşunate. Pentru delimitarea suprafeţelor de probă s-au folosit îngrădituri care să nu permită consumul de către animale a vegetaţiei din interior, amplasate pe suprafeţe omogene din punct de vedere al compoziţiei floristice şi al producţiei.

Formulele care se vor folosi pentru determinarea capacităţii de păşunat sunt după cum urmează:

$Cp = \frac{Pt\ (kg/ha)\ x\ Cf\%}{Nz\ x\ DZP x\ 100}$, unde:

Cp = capacitatea de păşunat

Pt (kg/ha) = producţia totală de iarbă

Cf = coeficientul de folosire a pajiştilor

Nz = necesarul zilnic de iarbă pe cap de animal exprimat în kg/zi

DZP = numărul zilelor sezonului de păşunat

$Cf = \frac{Pt\ (kg/ha) - Rn\ (kg/ha)}{Pt\ (kg/ha)}\ x\ 100$, unde:

Rn (kg/ha) = resturi neconsumate

Cf = Coeficient de folosire

Stabilirea capacităţii de păşunat se va face prin împărţirea producţiei totale de masa verde cu raţia necesară unei unităţi vită mare (UVM). Specialişti recomandă 65 kg masă verde/zi/cap pentru 1 UVM (din care consumate efectiv 50 kg/cap/zi).

Trup de pajişte	Pt (Producţia totala de iarba kg/ha)	Resturi neconsumate (Rn)	Coeficientul de folosire (%)	Nz (necesarul zilnic de iarba pe cap de animal, in kg/zi)	DZP (numarul zilelor sezonului de pasunat)	CP (capacitatea de pasunat UVM/ha)
Gelu	9350	2157,69	71,15%	65	140	0,95
Piscari	9750	2250,00	70,25%	65	140	0,98
Terebesti 1	9380	2164,62	70,15%	65	140	0,94
Terebesti 2	9800	2261,54	69,15%	65	140	0,97
Persoanele fizice	9950	2296,15	67,69%	65	140	0,96